

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Valls

Balaguerí de soca-rel, el tiet Manolo Valls era el germà que la mare estimava amb devoció. Elegant, estricte, generós, tan enigmàtic com clenxinat, amb l'estigma d'una malaltia que mai vam saber els petits de la família. El tiet Manolo era el Tiet. Banquer d'èxit es va casar tard, solter empedreït, amb una belladona de Tànger que el va encisar. Aquest voraviu nostàlgic ve a tomb perquè un altre Manuel Valls, afrancesat de soca-rel catalana, vol rescatar la Barcelona cosmopolita segrestada per les manotes maldestres d'una alcaldessa amateur. Que Manuel Valls i Galfetti (Barcelona, 1962), ex-primer ministre de la Cinquena (i poliglota) República francesa presenti batalla a la Barcelona populista, és treure puces a una ciutat un pèl desendreçada. La candidatura d'un català afrancesat a alcaldable per la Barcelona Cap i Casal, ve a ser una lavativa. O si ho prefereixen vostès, pedra de toc per detectar les aspiracions (i defeccions) nacionalistes de pa sucats amb *tumacat* d'uns i altres, de les ambigüitats ideològiques dels pseudo-socialistes, deixant el cul en canal als *sans culottes* cupaires de parquet. Com sigui, Manuel Valls em recorda el meu tiet Manolo Valls, un home que es va inventar a sí mateix. Reivindico l'auto-didactisme. També l'experiència. Ignoro si a l'arbre genealògic dels Valls hi ha alguna branca balaguerina. Ho preguntaré al subdirector Guillaumet.